

Anna Tůmová

Miluju
tě
jak
svůj boty

motto román

Miluju tě jak svý boty

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Anna Tůmová

Miluju tě jak svý boty – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Anna Tůmová

Miluju
tě
jak
svůj boty

Praha 2016

Come on baby, light my fire
Come on baby, light my fire
Try to set the night on fire

THE DOORS

Juliana se vrací do práce

Občas přemýšlím nad tím, kde se berou osudové věci? Rodí se ze zcela nenápadných náznaků, jichž si na první pohled ani nevšimnete. Jedno otevření dveří, sukně, kterou jste měla na sobě, kus papíru s podpisem. Tam někde to začne, koule se nabaluje a vy s úžasem hledíte na to, jak se váš život řítí k velkému třesku. A možná je to jenom proto, že jste si ráno oblékla zelený svetr.

Jmenuji se Juliana, v době, kdy se tento příběh začíná vyprávět, je mi třiapadesát. Mám dospělého syna Daniela, kterého jsem porodila v devatenácti letech, dvě milované vnučky, Kateřinu a Valerii, které mají každá vlastní matku a ani jedna z nich není má snacha. Mám za sebou jedno zcela katastrofální manželství s Daniellovým otcem, které začalo a skončilo velmi dávno, a jedno stále ještě trvající manželství s Antonínem, s nímž jsem celkem v poklidu strávila dvacet let. A dva krkolomné vztahy s chlapem, kterému říkám Podvodník.

Před dvaceti lety a kousek mi Podvodník zlomil srd-

ce poprvé. Banální příběh tehdy třicetileté holky, která se předtím příliš brzy vdala, příliš brzy porodila a pak příliš často hledala únik z toho všeho v příliš neuspokojivých vztazích. Tehdy, po tom prvním velkém podvodníkovském citotřesení, jsem se zapřísáhla, že láska už nikdy nebude mít s mým životem nic společného. Přesně jak zpívá Tina Turner – kdo potřebuje srdce, když má být zlomené... Chtěla jsem přežít. Našla jsem si muže, který mi s tím pomohl. Žila jsem tedy poklidný, pomalý život, v manželství, kde bylo stejně málo místa pro divoké souboje jako pro vášnivé city. V manželství, v němž mi nic nechybělo. A v kterém jsem byla svým způsobem šťastná. Vlastně mne ani nenapadlo zkoumat, zda jsem opravdu šťastná. Zda to, co jako štěstí vypadá, jím opravdu je. A co s tím má co dělat láska?

A pak jsem potkala Podvodníka podruhé. Náhodou a neplánovaně. A najednou těch dvacet let jako by nebylo. Moje srdce, které se někde toulalo, přidalo do kroku a najednou mě dohnalo. Nechci se nijak omlouvat druhým. Nechci se omlouvat ani sama sobě. Vše, co jsem udělala, jsem podnikla za plného vědomí. Prožili jsme s Podvodníkem několikaletý bláznivý románec či spíš román, epos, tragikomedii, při které jsme potloukli sami sebe a dost výrazně i lidi kolem nás. Plánovali jsme divoké stáří. Pak mi Podvodník zlomil srdce podruhé. Myslela jsem, že to nepřežiju. Ale, jak se ukázalo, přežít se dá cokoli, včetně zlomeného srdce.

Třetí týden pobývám ve vile své nejlepší kamarádky Daniely, s níž už od prvního, dětsky osudového setkání prožívám všechny zásadní i zcela neškodné okamžiky

v našich životech. Dva týdny jsem strávila ochromená na gauči v jejím obýváku, jedla hovězí polévku a brečela. Naše kamarádky, dcery a neteře korzovaly postupně z kuchyně a do kuchyně s pochoutkami, které vypadaly jako z konkurzu do show Jamieho Olivera, já jsem je do sebe poctivě soukala, a když odešly, tak stejně poctivě zvracela. Po dvou týdnech, kdy se mi pokoušely slepit zlomené srdce šlehačkou, to vzdaly. Vrátily se do vlastních kuchyní a obývacích a já se zkusila vrátit do své kanceláře v komunikační agentuře.

Moje asistentka, pravá a levá ruka jménem Martina, se snažila projeveným nadšením z mého návratu zakrývat děs, který jsem jí přečetla v očích a který by se dal stenografovat jako: proboha, ta vypadá. Vlastně správně by mělo být: Pre Boha, tá vyzerá – Martina je totiž Slovenka a ve vypjatých chvílích mluví i myslí rodným jazykem.

„Tak za prvé – vím, jak vypadám,“ utnu ji těsně předtím, než stačí otevřít pusku s nějakým utěšitelským sloganem. „Daniela má v koupelně zrcadlo a já jsem ráno do něj neopatrně nahlédla.“

„Nie, vyzeráš dobre – teda docela,“ breptá Martina, ale sklapne hned, když vidí můj výraz, který dává jasně najevo, že jsem se v té koupelně polekala sama sebe.

„Dobře, to jsme si vyjasnily. Za druhé – už nechci jahody se šlehačkou, rakvičku se šlehačkou ani cokoli dalšího se šlehačkou. Jestli to máš schovaný v ledničce, dones to do zasedačky, ať to mládenci snědí.“

Mládenci jsou naši kreativci, kteří se tváří, že zdravý životní styl je jim nade vše, ale kdykoliv se v jejich blízkos-

ti objeví nezdravé majonézové chlebíčky či sladkosti libovolného vzhledu, padají jejich zásady zdravého životního stylu, které jim vštěpují luxusně drahé lifestyleové časopisy, do kanálu a oni se na pochutiny plné éček v astronomických hodnotách vrhají s energií kolonie sarančat.

Martina očekává, co přijde za třetí, a já s potěšením zjišťuji, že z mého stolu v průběhu těch uplynulých týdnů, kdy jsem si pokoušela doma u Daniely svépomocí odstranit z těla srdce i mozek, zmizelo cokoliv, co by mi mohlo připomínat Podvodníka.

„A nechcela bys trebas Mozartovu guľu?“ nedá se odradit moje asistentka.

„Díky, ničí koule teď fakt nechci vidět! Ani Mozartovy... A děkuju, žes mi uklidila stůl.“

„Jirka by s tebou chtěl mluvit,“ končí náš vstupní pohovor Martina zase v pracovní češtině.

Jirka Schneider je majitelem agentury SAC (Schneider Advertising and Communications), do níž mě přizval před mnoha lety, při jejím založení, když jsem seděla nezaměstnaná doma a brečela pro Podvodníka poprvé. Jsme s Jirkou spolužáci z vysoké a táhneme to spolu už tolik let, že je až neslušné o tom mluvit. Je můj kamarád, parťák, šéf a nikdy nebyl mým milencem. Chová se ke mně zdvořile a laskavě a naučil mne používat sprostá slova, o nichž jsem ani netušila, že vůbec existují. Má rád tvrdou práci a rád si užívá úspěch. Má rád rychlé motorky, drahé cigarety a kašmírové svetry. Na práci má mne a já si zcela nafoukaně říkám, že mě má asi taky rád. Občas si připadám zneužívaná, ale většinou mu to nezazlívám. Já totiž nikdy nikomu nic nezazlívám. Danie-

la občas říká, že mám v sobě nějaký sebetrýznivý gen, který mi velí, abych lidi, přes všechny hnusné věci, které mi řeknou a udělají, viděla v pěkném světle a všechno jim odpouštěla. Nemám ráda konflikty a lidi se snažím nesoudit. Když se mi něco nelíbí, dlouho mi trvá, než to řeknu. A někdy to taky neřeknu. Vymlčím si to do sebe. Vycpu se těmi bolístkami jako polštář.

Jirka je nesmlouvavý byznysmen, který nerad mění své zvyky. Jeden z nich je, že mne nastrkává do předních linií, když nechce řešit nepříjemné věci. Muži nikdy nechtějí řešit nepříjemné věci. Je pak na mně, abych jeho rozhodnutí, zpravidla vyjádřené hlasitým pokřikem: No to se snad úplně posrali..., přetlumočila protistraně jako: litujeme, ale na tyto podmínky naše agentura opravdu nemůže přistoupit. Žádost novinářů, abychom komentovali nějaký přešlap, jehož se nadlidé, které zastupujeme, občas docela lidsky dopouštějí, pak obvykle řeší věta: Vyfakuj, kurva, ty kokoty. Přeloženo ze schneiderovštiny: litujeme, ale náš klient nebude poskytovat žádná mediální vyjádření. A vůbec nejoblíbenější věta přichází zvláště poté, co na nějakém super macho výletě, nejlépe na motorkách do hor a nepřírodných nadmořských výšek, dohodnou s jinými super macho šéfy naprosto nesmyslný obchod: Juliana to zařídí!

Takhle spolu žijeme. Miluju chvíle, kdy se na mne Jirka dívá přes svůj starožitný psací stůl, který je úchvatným solitérem v jeho hypermoderní kanceláři.

Ty vole, zvládli jsme to! – je největší pochvalou, jakou od něj může člověk slyšet.

Jirka vstane, obejde stůl, přitiskne si mě k sobě a zvedne mi bradu.

„Ty vole, dej mi hubana!“

Třicet let starý rituál pro krizové okamžiky. Do vteřiny mám slzy v očích.

„Ale no tak,“ konejší mě Jirka. „Přece nebudeš brečet. Ty, s tvejma pěknejma kozama!“

Jirkovi není třeba vyprávět, že jsem se zhroutila následkem náhlého žlučnickového záchvatu, jak tempem vysokorychlostního internetu roznesla po agentuře Martina.

„Víš, že kdyby mi tohle řekl kdokoliv jinej, do minuty ho zažaluju za harassment.“

„Ale mě ne, protože já jsem ti šahal na kozy už v době, kdy se tady ještě nevědělo, co harassment znamená,“ utírá mi slzy.

„Vypadáš jako indián. Proč se maluješ, když víš, že budeš bulit?“

„Nechtěla jsem bulit!“

„Ale zlato, taková chytrá holka jako ty přece musí vědět, že na zlomenej žlučnick je čtrnáct dní málo.“

„Někdy mi připadá, jestli nejste s Danielou náhodou sourozenci?“

Neznatelně se zarazí, jako bych ťukla na neviditelný vlasec. Nebo se mi to jen zdálo mezi slzami?

„Tak co budeme dělat?“ ptá se Jirka, aby bylo jasné, že intimní chvílka skončila.

„Něco se mění? Nechceš mě vyhodit, protože jsem spala s konkurencí?“

Podvodník byl, vlastně je, majitelem obdobné reklam-

ní agentury, jako je ta naše. Ta jeho je malinko starší a malinko větší a malinko necudnější. Podvodník a Jirka jsou trochu konkurenti a trochu kamarádi. Ale v téhle branži vlastně neexistují kamarádi. Jsou to jen dva chlapi, kteří si čas od času poměřují penisy svými zlatými kartami.

„Naopak. Vůbec se mi nelíbí, že konkurence láme srdce mým nejbližším...“ udělá významnou pomlku. Jen do chvíle, než si uvědomím, že to není významná pomlka. Že po třiceti letech dennodenní blízkosti paradoxně nedokáže jedním slovem definovat, co pro něj vlastně jsem. Kamarádka v branži, kde neexistují přátelé? Blízká bytost, pro niž není jméno?

„Nemají chlapi držet při sobě?“

„Jen do jisté míry,“ pokrčí rameny a rychle se vrací na bezpečnou pracovní půdu. „Takže, můj volečku, věc se má takto. Přijímám dva nové hochy. Je jim dvaatřicet a jsou nezdravě ambiciózní.“

„Kurva, mohla jsem si je porodit!“

„Což se naštěstí nestalo, takže pokud na to budeš mít chuť a čas, můžeš s nima i spát.“

„Jdi do háje, tys chtěl ve třiceti spát se svou matkou?“

„Já ne, jsem pozdní dítě, vejškrabek, máma mě měla těsně po čtyřicítce!“

„Dobře, tak otázky incestu jsme vyřešili, takže kromě toho: proč jsou tady?“

„Protože jsou mladí a schopní a protože chci získat jednu velkou zakázku, abych mohl jít konečně do důchodu.“

Což je k smíchu.

„Zprvė oba vıme, že do řádnėho dıchodu nikdy nepıjdeř, umřeř tady, za tım svým předraženým starožitným krámem, a za druhé – to ti mají zaručit oni?“

„Oni a ty! Oni mají nápady a ty mář schopnost všechny nápady, které nikam nevedou, hodit bez emocı do hajzlu. Budete ideální parta.“

„Co moji malí klienti? Nemıžu je jen tak opustit!“

„Nebudř sentimentální. Za ty peníze, co z nich máme, jim nemusıř dělat matku.“

„Máme z nich dobrou pověst. Prachatı zákazníci milujou portfolio s celebritami.“

Nemohu si tohle nechat ujıt, protože jsem to byla já, kdo strategii se zastupováním známých jmen a drobných úspěšných lidí se zajímavými nápady prosadil proti Jirkově vůli. I když s malým podvodem, protože ne všichni naši klienti byli opravdu slavnı. Ale Jirka by zase za nic na světě nepřiznal, že jméno člověka, o němž jsem mu přede všemi tvrdila, že je opravdu uznávaný autor, filozof nebo architekt, v životě neslyšel. Ó jeřitnosti, tvé jméno je muž!

„O. K. Uznal jsem, žeš měla pravdu? Uznal! Dokonce jsem tě pochválil.“

Jo jasně, já zapoměla: Ty vole, zvládlı jsme to!

„Nedal jsem ti za to, doufám, prémie?“

„Neboj se, tak senilní, abys mi platil víc, než mám ve smlouvě, fakt jeřtě nejsi. Ale malé klienty si nechám... Když mi dář někoho k ruce.“

„Hele, to, že mář zlomený srdce, jeřtě neznamená, že mě budeř vydırat!“

„Vole...“ Vypadám, že začnu znovu brečet.

„Dobře, dobře, to vyřešíme. Ale teď ne. A velká zakázka je prioritou.“

„Kdo je náš největší soupeř?“

Jirkovi se zaleskne v očích. Oba milujeme výzvy.

„ALMA!“

Tak teď začnu brečet opravdu. Ne brečet, řvát. ALMA je Podvodníková agentura.

„Jak jako ALMA? Ta ALMA?“

„Přesně ta. A už zase používáš jak jako, když víš, že mě to vytáčí. Chodíš snad do družiny s mým vnukem?“

Chodím do družiny se svými vnučkami, které „jak jako“ používají zhruba v každé třetí větě.

„To ne!“

„To byla řečnická otázka.“

„Já vím, to NE patřilo k ALMĚ.“

„To jo! Přesně tohle potřebuješ. Práci, která bude na hranici tvých možností. A potřebuješ ji vyhrát!“ Asi jsem ještě neříkala, že Jirka je mimo jiné taky nejmazanější chlap, kterého znám. Vlastně druhý nejmazanější. Ale toho prvního už nechci nikdy vidět.

„A když ne? Když nevyhraju?“

„Skončíš v pekle. A teď mi řekni, čím začneš?“

„Začnu, ty vole, tím, že si nechám do čela píchnout botox!“

Když do pekla, tak tanečním krokem!

„Tak se mi líbíš. A Juliano...“

Zarazím se. Juliano mi Jirka neřekl už dobrých dvacet let. Znovu si mě přitáhne k sobě a obejmě mě. Musím na tom být opravdu hrozně, když už ho podruhé za necelou půlhodinu donutím k takhle nezdravé intimitě.

„Bude to dobrý,“ pohladí mě po vlasech.

Do očí mi zase vhrknou slzy, o nichž jsem byla přesvědčena, že už jsou vybrečený někde na podlaze Danieлина obýváku.

„Já vím, jenže vy jste takový sráči.“

„Jsme. A teď už vypadni, ty vole!“

Zavřela jsem dveře, a proto nemůžu slyšet, jak Jirka říká někomu do mobilu.

„Ale mám to u tebe, jasný?“

Obývánk pro dvě

Danielin obývánk se stal mou Noemovou archou. Místem, odkud jsem chtěla vyplout k novým začátkům. Jenže kam by člověk plul takhle na sklonku života. Spíš jsem tu uvázla na mělčině.

Naše přátelství s Danielou je tak dlouhé, že si začátky pamatujeme už jen my dvě. Lidé kolem nás procházejí, chvíli spočinou, mizí, ale my zůstáváme.

Danielu jsem poprvé viděla ve třetí třídě. Jednoho zabláceného únorového dne nám paní učitelka oznámila, že přichází nová žákyně. Vrátila se s rodiči z Ameriky. Na Daniele bylo všechno takové americké. Měla krásné dlouhé vlasy, skládanou minisukni, síťované punčocháče a ty nejúžasnější lakované kozačky, jaké jsem do svých osmi let viděla. Já měla ten den na sobě krimplenové kalhoty a svetr na zapínání, který mi upletla babička Hanička. Cívěly jsme na ni s mou – do té doby nejlepší – kamarádkou Martou Němečkovou jako na zjevení.

„Zatím budeš sedět tady za Martou a Juliánou,“ řekla

paní učitelka Daniele. Moje jméno vyslovovala tvrdošijně s dlouhým á, ačkoliv já si zakládala na krátkém.

„A tohle...“ ukázala na ty její překrásné modré boty: „... si sundej. V Čechách se ve škole přezouváme. Šatna je dole v hale.“

Celé dopolední vyučování seděla Daniela opuštěná a skoro bosá (ty síťované punčocháče fakt moc nehřály) v poslední lavici. Při matematice se učitelka všimla, že Daniela zasněně kouká z okna.

„Proč nepočítáš?“ osopila se na ni.

„Já nemám učebnici,“ píplo něco za mnou.

„Juliáno, Marto, půjčte jí některá knihu.“

Marta byla na své školní knížky vždycky moc opatrná, takže si zakryla matematiku rukou a chňapla po mém značně salátovém vydání:

„Já mám novou, dej jí tu svoji.“

A tak jsme si s Danielou poprvé vypomohly. Druhý den už příklusala do třídy v kalhotách, s bačkorami na přezutí a vlastními učebnicemi.

„Proč jste byli v Americe?“ zeptala jsem se jí o přestávce.

„Táta tam pracoval.“

Danielin otec byl biolog. V Denveru pracoval v mezinárodním výzkumném programu. Buňkám byl třídní boj a historický zápas mezi kapitalismem a socialismem šumafuk. Zpočátku vedení vědeckého ústavu v Čechách, které doktora za oceán nominovalo, z jeho práce s potěšením inkasovalo tolik žádané valuty. V srpnu osmašedesátého přehradily dolarový tok ruské tanky. Podobně jako moji rodiče a tisíce dalších v těch letech stáli

i Danielin otec a matka před rozhodnutím, které by jim totálně změnilo život. A stejně jako ti mí zvolili v roce 1968 zpětný chod.

„Chápeš to?“ zuřila Daniela i po letech, když jsme si v pubertě, v zoufalé touze po originálním a trochu barevném oblečení, stříkaly na bílá trička, která se dala sehnat jen pod pultem, barvou ve spreji obrázky. „Všichni tehdy odsud zdrhali, jen my... my jsme se vrátili!“

Nedovedla jsem si tehdy ve třetí třídě moc představit, co se dá v Americe dělat. Co ta Amerika vůbec je? Co to je za svět, kde malé holky nosí takové úžasné lakované kozačky, jaké v Čechách má snad jen zpěvačka Helenka Vondráčková.

Daniela se snažila zapadnout. Sítované punčocháče a skládaná sukně zůstaly ve skříni. Asi po týdnu jsem si všimla, že nechodí na obědy do školní jídelny.

„Budu až od příštího měsíce, naši už to nestihli zaplatit.“

„A nemáš hlad?“

„No. Trochu.“

„Tak pojď.“

Ten fígl jsme s Martou vyzkoušely, když jí kdosi ukradl penál, kde měla schované stravenky na celý týden. Znuděná družinářka, která dohlíží, aby se žactvo nervalo před jídelnou, si nás ani nevšimne. U pultu podstrčím Daniele do ruky svou stravenku. Zelené plastové tácy, co trochu páchnou po mokřých hadrech, se šoupají jeden za druhým.

„Jdi normálně a vezmi si oběd!“